

[Birthe Hansen]

øre under den borgerlige regering. Det har de, bl.a. fordi den reelle købekraft er forringet.

Denne gruppe hører ligesom arbejdsløse, syge, folk på bistand og dem på minimalløn til dem, der er medårsag – de ved det bare ikke selv – til en øget forbrugsimpport, den import, som er en del af landets nuværende økonomiske problemer.

Da redegørelsen jo ikke kan forlænges med en side, der omhandler løsning af disse pensionisters problemer, må de kommende lovforslag også indebære, at der afsættes midler til at løse dem, ikke på én dag, men sideløbende med løsningen af samspilsproblemer og andre urimeligheder.

Hvis denne redegørelse munder ud i en fælles politisk vilje til gennem lovgivning på pensionsområderne og ændrede holdninger i resten af samfundet til pensionisterne, således at man som pensionist får mulighed for at leve livet efter de 67 på egne betingelser, med gode fysiske og sociale rammer og god økonomi, kan vi sige, at vi har skabt en reform på hele ældreområdet.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg vil gerne først takke den radikale ordfører og CDs ordfører for, at jeg får lov at komme ind i talerrækken her.

Kristeligt Folkeparti takker ministeren for redegørelsen. Der er spændende ting i den. Det er klart, at det er kun nogle ganske få problemer, som vedrører de ældre, der kan være med her. Jeg savner ligesom den socialdemokratiske ordfører mange ting, men hvis vi skulle ind på alle de forskellige forhold, som vedrører de ældre, skulle vi jo udgive en hel bog. Dette her omhandler kun nogle få, men uhyre vigtige problemer i forbindelse med de ældre.

Det er meget spændende at sidde og høre de forskellige indlæg her, for vi mener det jo alle sammen så godt: de ældre skal have gode kår, og vi vil gerne give dem det, men vi har forskellige måder at gøre det på – der er bare det her med pengene.

Der er jo én ting, der er sikker i vores tilværelse, hvis vi bliver gamle nok eller lever længe nok, og det er, at vi bliver ældre. Når man er barn og ung, er der forfærdelig lang tid til, men efterhånden som vi kommer op i årene, nærmer vi os det og begynder måske

at spekulere lidt mere over det. Vi er jo hele tiden på vej til at blive ældre: fra undfangelsesøjeblikket, til vi dør, bliver vi stadig ældre. Men på forskellige stadier i livet er vi forskellige og har forskellige behov. Det at blive ældre vil altså sige, at livet ændrer sig i forskellige henseender, og at man ikke kan leve det helt på samme måde, som f.eks. da man var barn, da man var ung, og da man var aktiv.

Men der er én ting, det er væsentligt at slå fast, når man taler om ældre og ældrepolitik. Det er, at man ikke topper i manddommen – jeg kunne også sige kvinddommen – hvorefter man går tilbage og bliver barn igen. Vi har i en årrække fået at vide, at når man begynder at blive ældre eller meget ældre, er man faktisk barnlig. De, der ikke er nået så langt i tilværelsen, trækker lidt på skulderen ad de gamle og deres sjove og sære ideer. I en lang periode har man sagt: vi, der er aktive og står midt i livet, ved bedst, hvad der er godt for de ældre; vi skal nok sørge for dem. Det er det, der er sket i en hel del år.

Men som det er sagt af en tidligere ordfører, er det sådan, at de, der er på vej til at blive ældre i dag, ikke vil finde sig i det, for de er vant til at være aktive, til at bestemme selv en stor del, og de skal nok have sig frabedt, at andre skal bestemme, hvordan de skal have det, når de bliver gamle.

Derfor er der faktisk to grupper i en ældredebat: der er dem, som er ældre i dag – både lidt ældre og meget ældre – og så er der dem, der er på vej til at blive det og i løbet af nogle år vil komme ind i denne gruppe. Det ene udelukker ikke det andet: der er problemer, der skal løses nu, og der er problemer, der skal løses på længere sigt.

Samspilsproblemet er nævnt, og jeg tror, det er et af de vigtigste problemer, vi har. Kristeligt Folkeparti har siden 1980 talt om, hvor urimelig tjenestemandspensionen var. Det er nu på vej til at blive løst. Men hvad med alt det andet? Vi har jo diskuteret økonomi og gør det stadig; vi holder debat om, hvor lidt vi sparer, og vores finansminister synes, det er alt for dårligt. Men går man ud i folket og hører, hvad de siger, er det, man hører: nu er vi ved at nærme os pensionsalderen, så nu gælder det om at få brugt det, vi har. Det gælder om, at man ingenting har, for så kan man jo ikke få noget. Derfor synes jeg, det er vældig godt, at man begynder